

Sygn. akt IV KK 341/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puskarski

Protokolant Ewa Sokołowska

w sprawie **M. C.**

obwinionego z art. 51 § 2 i inne k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 15 listopada 2017 r.,

kasacji Prokuratora Generalnego na korzyść obwinionego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w D.

z dnia 11 października 2016 roku,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej kary i
przekazuje sprawę w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w D. do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w D. z dnia 11 października 2016 roku, M. C. uznany został za winnego tego, że w dniu 21 lipca 2016 roku w D. na ul. A. 1, w parku wodnym N., będąc w stanie nietrzeźwości, poprzez wszczynanie awantur, zakłócił porządek publiczny na szkodę pracowników tego parku, co stanowi wykroczenie z art. 51 § 2 k.w.; w tym samym miejscu i czasie bez zamiaru

uiszczenia należności, wyłudził wstęp na kąpielisko na szkodę parku wodnego N., co stanowi wykroczenie z art. 121 § 2 k.w.; w tym samym miejscu i czasie, wbrew obowiązkowi, nie udzielił funkcjonariuszom Policji wiadomości co do swojej tożsamości, co stanowi wykroczenie z art. 65 § 2 k.w., za co na mocy art. 51 § 2 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzono mu karę 3 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym oraz orzekł o kosztach sądowych. Wyrok powyższy nie został zaskarżony przez żadną ze stron i z tego względu uprawomocnił się z dniem 8 listopada 2016 roku.

Prokurator Generalny wniósł od powyższego wyroku kasację na korzyść obwinionego, w części dotyczącej orzeczenia o karze. W kasacji zarzucono rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 9 § 2 k.w. w zw. z art. 20 § 1 k.w., polegające na wymierzeniu obwinionemu M. C. za popełnienie przypisanych mu wykroczeń z art. 51 § 2 k.w., art. 121 § 2 k.w. i art. 65 § 2 k.w. - na podstawie art. 9 § 2 k.w. - kary 3 miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin miesięcznie, podczas gdy - stosownie do treści art. 20 § 1 k.w. - kara ograniczenia wolności wymierzona za wykroczenie, jako bezwzględnie oznaczona, może trwać tylko 1 miesiąc. W konkluzji Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w D..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja zasługuje na uwzględnienie.

Zarzut podniesiony w kasacji jawi się jako zasadny w stopniu oczywistym.

Istotnie, wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w D. obwiniony został uznany winnym trzech wykroczeń: zakłócenia spokoju i porządku publicznego z art. 51 § 2 k.w., szalbierstwa z art. 121 § 2 k.w. i nieudzielenia funkcjonariuszom wiadomości co do swojej tożsamości z art. 65 § 2 k.w. Za te wykroczenia, na podstawie art. 51 § 2 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w., wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Tymczasem zgodnie z przepisem art. 20 § 1 k.w. kara ograniczenia wolności przewidziana w Kodeksie wykroczeń trwa jeden miesiąc.

Ustawodawca nie przewidział od tej reguły prawa wykroczeń żadnych wyjątków. Także przepis art. 9 § 2 k.w., który wskazuje, iż w razie jednoczesnego orzekania o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń wymierza się jedną karę w granicach zagrożenia przewidzianego w przepisie przewidującym najsurowszą karę, nie daje podstawy do orzeczenia kary ograniczenia wolności w wymiarze wyższym niż miesiąc (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2014 roku, II KK 212/14).

W takim stanie rzeczy oczywiste jest, że wyrok Sądu Rejonowego w D. zapadł z rażącym naruszeniem przepisu art. 20 § 1 k.w., polegającym na orzeczeniu kary ograniczenia wolności w wymiarze 3 miesięcy, które to naruszenie prawa materialnego ma bezpośredni, oczywisty wpływ na treść rozstrzygnięcia co do kary wymierzonej obwinionemu. W konsekwencji, Sąd Najwyższy uwzględniając kasację Prokuratora Generalnego zdecydował o uchyleniu zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze za przypisane obwinionemu wykroczenia i o przekazaniu w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w D.. W postępowaniu ponownym Sąd Rejonowy wymierzy obwinionemu M. C. karę za przypisane mu wykroczenia, bacząc na przestrzeganie wynikających z art. 9 § 2 i art. 20 § 1 k.w. zasad orzekania kary ograniczenia wolności.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

kc